

גם בחביתין ומנחות יש צד גשמי וצד רוחני

תְּבִיתִין וְכֹל שָׂאֵר מִנְּחֹת, לְאַתְעָרָא רוּחָא דְקַדְשָׁא ואם

תאמר, תינח הקרבן שיש בו וידוי, אבל חביתין ומנחות שהם צמח האדמה

מה איכא למימר, ומפרש שגם בהם יש צד גשמי ורוחני, צד הרוחני בא כדי לעורר את

רוח הקדושה להשפיע שפע בכל העולמות, **בְּרַעוּתָא דְכַהֲנָא, וְשִׁירְתָּא**

דְּלִיּוּאֵי, וְעִלּוּתָא דִּישְׂרָאֵל כי בכונת הכהנים בעבודת הקרבנות ובשירת

הלוים ובתפלות ישראל, עלה חלק הקדושה שבמנחות לקדושה. **וּבְהִהוּא**

תִּנְנָא, וְשִׁמְנָא וְקִמְחָא דְסֻלִּיק, מִתְרוּזָן וּמִסְתַּפְקִי כָּל

שָׂאֵר מְאֵרֵי דְדִינִין וצד הגשמי הוא באותו עשן והשמן והקמח של המנחות

שעלה מלמטה, מהם היו שבעים ומסתפקים כל שאר בעלי דינים ועי"ז נמתקו, **דְּלֵא**

יְכִלֵי לְשִׁלְטָאָה בְּהִהוּא דִּינָא דְאַתְמָסָר לֹזָן עד שלא יכלו

לשלוט ולהוציא לפועל אפילו אותו הדין שכבר נמסר להם, **וְכִלָּא בְּזִמְנָא**

הַדָּא והכל נעשה בזמן אחד, עליית החלק לקדושה ונתינת החלק לסטרא אחרא. וכן

עליית המין של הקרבנות לריח נחוח לה, והמשכת השפע לכל העולמות העליונים

והתחתונים הכל נעשה בשעה אחת וברגע אחד בלי שהות זמן כלל.

תָּא הוּי, כִּלָּא אַתְעָבִיד בְּרֹזָא דְמְהִימְנוּתָא, לְאַסְתַּפְקָא

דָּא בְּדָא בא וראה כל העבודות הנעשות בבית המקדש, כולן נעשות בסוד

האמונה, דהיינו לתיקון המלכות, כדי לספק ולהשפיע לעולם התחתון מן השפע של עולם

העליון, **וְלְאַסְתַּלְקָא לְעֵילָא מֵאֵן דְאַצְטְרִיד, עַד אֵין סוּף**

ולהעלות למעלה מה שצריך להעלות דהיינו את המ"ן עד אין סוף, אבל חלק הניתן לחיצונים הוא רק כדי שישמחו בחלקם ולא יפריעו בעבודה של תיקון המלכות.

מתחיל להסביר המאמר הנפלא ארימת ידאי בצלותין לעילא

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, [דצ] אַרְיִמַת יְדָאֵי בְּצִלוֹתֵין לְעִילָא אמר

רבי שמעון, הרימותי ידי למעלה בתפילה, שגלוי הסודות יהיו לרצון לפני

אור הרשב"י

ביאור המאמר הקדוש הזה צריכין אנו אל כל דברי רבנו ז"ל שכתב בשער מנת"א (מ"ב פ"א), אלא כדי שלא נאריך אעלה קושט דברי אמת המפורש בדבריו למי שהאיר הקב"ה עיניו. והוא, כי סדר בריאת העולמות מראש עולם האצילות כך היה: הנה, בתוך פנימיות אדם קדמון יש רל"ב שערים, שהם ארבע שמות הקדושים: ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן, שעולים רל"ב שערים. ומתפשטים בו בזה האופן: כי ע"ב הכולל ע"ב דע"ב שבו מתפשט בגולגולת עד המצח ועד האזניים, והארתו יוצאת דרך שערות הראש, זו בלבד מתגלה ממנו, וס"ג שבו מתפשט מן המצח ועד האזניים עד הטיבור שלו, ומ"ה וב"ן שבו מתפשט מן הטיבור ולמטה.

ואחר-כך ס"ג הכולל הע"ב דס"ג מתפשט מן המצח ועד האזניים עד הטיבור, והוא מלביש על ס"ג דע"ב הכולל, וס"ג דס"ג מתפשט מן הטיבור ולמטה עם מ"ה וב"ן דס"ג, ואחר-כך מ"ה וב"ן הכוללים מתפשטים מן הטיבור ולמטה דאדם קדמון.

[דצ] ידוע מה שאמר מו"ר גאון עוזינו מרן הבא"ח זצוק"ל בספרו בא"ח (פרשת מקץ הלכה י"ב) שקטע זה של אמר רבי שמעון ארימת ידאי בצלותין לעילא וכו' יש בו סודות גדולים ועצומים ומתקן בעולמות העליונים ובעולמות התחתונים בפרצוף הימים ובפרצוף הזמנים וטוב לאמרו אחר תיקון חצות ואם לא, יאמר אותו קודם תפילת שחרית ובונה בשמים עליותיו. ע"כ.

ודע לך אחי חביבי כי מאמר זה קשה מאד להבינו על בריו ואין אתנו יודע אפי' אפס קצוה ומה שבארנו הוא רק פירוש פשטי והעיקר הוא פירושו של מו"ר הבא"ח בספרו דעת ותבונה בטוב טעם ודעת ואנחנו לקחנו ונעזרנו ממנו ואמרנו שטוב להביא לפניכם את ביאורו כלשונו מלה במלה כאן במקום כדי שאולי יִנְכַּח איזה נפשות שירצו לרוות את צמאונם מפירושו הנחמד של בעל הבא"ח.

וז"ל: והנה, בספר "שעת רצון" להרב שלמה כהן כתב וזה לשונו: הנה, קודם נבוא אל

הקב"ה, **דְּכַד רְעוּתָא עֲלָאָה** שכאשר רצון העליון שהוא א"ס ב"ה שהוא

אור הרשב"י

ב"ן, והוא החיצוניות דב"ן הכולל שבפנימיות דאדם קדמון, והיה כל מה שהיה בשם ב"ן הקדוש הזה בסוד שבירת הכלים, כנודע. ואחר-כך היה כל סדר עליית מייך-נוקבין וזווג הקדוש בפנימיות דאדם קדמון, הכל כסדר האמור ממש, כדי להוציא להאציל להוליד שם מ"ה החדש המתקן כל העולמות, כמו שכתב רבנו ז"ל בספר "מבוא שערים" (ש"ב ח"ג פ"א), וזה לשונו: וכולם צריכים לעלות למעלה בסוד מייך-נוקבין, במקום עליון בשורשם אשר יצאו משם. ושם בפנימיות דאדם קדמון העלו מייך-נוקבין בטעמים של ס"ג שלו, בבחינת פנימיות האדם קדמון, ולא בהבלים היוצאים ממנו חוצה לו, אלא בשורשי אורות אח"פ בפנימיות האדם קדמון, שאלו הם הס"ג שהם בחינת נוקבא, כנודע, כי אלו הטעמים לא היה בהם שום שבירה כלל. ואז נדווגו הטעמים דס"ג הנזכרים בע"ב דאדם קדמון, שהם דכורא גם כן, בבחינת פנימיותו, שהם המוחין שלו, ואז על-ידי זווגם הולידו אור חדש והוא שם מ"ה דאדם קדמון. והאור הזה יצא מבחינת המצח דאדם קדמון, כי הנקודות יצאו תחילה מן העינים, וזה האור החדש נמשך מן המצח שלו. ועיין שם. ועיין מה שכתב רבנו ז"ל בספר הנזכר (ש"ב ח"א פ"ב).

באופן, שלא יש שום הפרש ולא שום הילוק בין עליית מייך-נוקבין בפעם ראשונה,

נמצא, כך הוא הסדר: מן הטיבור ולמטה ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן דב"ן הכולל מלביש על ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן דמ"ה הכולל, ושניהם מלבישים על ס"ג מ"ה ב"ן דס"ג הכולל, וכל אלו מלבישים על מ"ה וב"ן דע"ב הכולל. ומן הטיבור ולמעלה עד המצח ועד האזנים מלביש ע"ב דס"ג הכולל על ס"ג דע"ב הכולל, ולא יש שם זולתי שתי בחינות אלו. ומן המצח ולמעלה מאיר ע"ב דע"ב הכולל ולא עוד.

וכאשר עלה ברצון הפשוט והקדוש המאציל העליון להמציא להאציל עולם האצילות — גור ועלו כל האורות הקדושות שהיו מטיבור אדם קדמון ולמטה למעלה מטיבורו. ואחר עלייתם — שם פרסא והפריש בין מן הטיבור ולמעלה לבין הטיבור ולמטה, והוא מה שכתב רבנו ז"ל בשער הנקודים (פ"ב) וזה לשונו: והנה, אחר שצמצם כנזכר לעיל, הניח חד פרסא באמצע גופו במקום טיבורו מבפנים, כדי שיפסיק בינתיים. עיין שם.

ועליית כל אלו האורות למעלה מן הטיבור היו בסוד עליית מייך-נוקבין בפנימיות תוך גופו דאדם קדמון, והוא, כי מ"ה הכולל וב"ן הכולל בכל כללותם היו בסוד הבנים, סוד זו"ן המעלים מייך-נוקבין לאבא ואמא, וס"ג מ"ה ב"ן דס"ג הכולל היו בסוד ישראל סבא ותבונה, ונדווגו ע"ב הכולל בכל כללותו עם ע"ב דס"ג, וזווג זה הקדוש הטמיר ונעלם והנורא והטהור היה במצח דאדם קדמון. ובתחילה הולידו והוציאו את הבת, סוד שם

עליון על הא"ק ועל כל הפרצופים זה פשט המילים, אמנם רשב"י מדבר כאשר עלה

אור הרשב"י

מוחין דצלם (פ"ו) ובשער מ"ד ומ"ן (פ"ז), וזה לשונו: אבל לחדש מחדש בניס אחרים אינם יכולים, אם לא שיקחו התוספת מאביהם מלמעלה מאבא ואמא, וגם אבא ואמא לוקחים מהיותר למעלה, עד המאציל העליון שהוא לבד יש בו כח לחדש תמיד לפי שאין לו סוף, מה שאין כן בנאצלים שאין להם אלא לעצמן מה שניתן להם מלמעלה, ונמצא שאין זווג בעולם של ז"ן כלל אלא אם כן יהיה הזווג ההוא נמשך מלמעלה עד האיך סוף ברוך הוא. יעויין שם.

ויותר מזה ביאר בספר "מבוא שערים" (ש"ב ח"ג פ"ט), וזה לשונו: ומשם ואילך צריכין לחזור ולקבל מוחין חדשים בכל זווג וזווג מלמעלה, להמציא נבראים חדשים. ונמצא כי בהזדווג הזעיר אנפין עם נוקביה צריך שיעלו הם בסוד מיין נוקבין תחילה עד אבא ואמא, ואז אבא ואמא מעלים לאריך אנפין, וכן על־דרך־זה עד רום המעלות, ואז גורם שישפיעו משם מיין דבורין [שהוא] שם מ"ה החדש, כי גם בו הוכלל חסדים וגבורות, שהוא הדר ואשתו מהיטבאל, ויורדין מזה לזה. יעויין שם.

ועל־פי אלה ההקדמות נבוא אל פירוש המאמר: "אמר רבי שמעון ארימית ידאי בצלותין, דכד רעותא עילאה" — סוד עליית מיין נוקבין שמעלים מ"ה וב"ן הכוללים, שמטייבור דאדם קדמון ולמטה. "לעילא" — לס"ג מ"ה ב"ן דס"ג הכולל, שהם בערך

כשעלו להאציל להוליד את הבת תחילה שם ב"ן, לכשעלו בבחינת מיין נוקבין בפעם שנית, כשעלו להאציל להוליד את שם מ"ה החדש. ואין שום חילוק, רק ששם ב"ן יצא מן העינים דאדם קדמון, ושם מ"ה החדש יצא מן המצה דאדם קדמון. וכל זה היה כשעלה ברצון האיך סוף ברוך הוא להאציל עולם האצילות.

הנה, כן על־דרך־זה גם עתה הוא הסדר של עליית מיין נוקבין על־ידי תפילותינו ועסק תורתנו אנהנו בני אבינו, ככתוב ודברים יד, א: "בנים אתם לה' אלהיכם", מעלים מיין נוקבין לזו"ן, וזו"ן מעלים מיין נוקבין לאבא ואמא, ואבא ואמא לאריך אנפין, ואריך אנפין לעתיק. ועתיק הוא עצמו מלכות דאדם קדמון המתלבשת בכתר דאצילות ונעשה עתיק, כמו שכתב רבנו זלה"ה בכמה מקומות ומהם שער דרושי אבי"ע פ"א. ועולים מ"ה וב"ן שבתוך גופא דאדם קדמון בסוד מיין נוקבין לס"ג מ"ה ב"ן דס"ג הכולל, אשר הם בבחינת ישראל סבא ותבונה, ועולים מיין נוקבין לע"ב הכולל, ועל־ידי כן נעשה הזווג הקדוש הנורא והגדול הטמיר והנעלם דע"ב הכולל עם ע"ב דס"ג הכולל בפנימיות מצח דאדם קדמון. ומשם הארה וסוד מוחין קדישין יוצאה לכל פרצופי האצילות, ונמשך ויורד מעתיק לאריך אנפין, ומאריך אנפין לאבא ואמא, ומאבא ואמא לזו"ן, וכמו שכתב רבנו ז"ל בשער